

ЗОВЪТ НА ЛЪВКРАФТ
Сборник разкази

Fantasy, SF, Horror, Crime, Mystery and more...

ЗОВЪТ НА ЛЪВКРАФТ

РАЗКАЗИ ОТ БЪЛГАРСКИ АВТОРИ,
ВДЪХНОВЕНИ ОТ
Х. Ф. ЛЪВКРАФТ

GAIANA
book&art studio

Зовът на Лъвкрафт

Сборник разкази

Българска. Първо издание

Редактор: Кети Илиева

Предпечат: Кети Илиева, Явор Цанев

Художник на корицата: Петър Станимиров

Русе, 2018

ISBN 978-619-7354-50-8

GAIANA

book&art studio

„Зовът на Лъвкрафт“ е сборник с отличените разкази от едноименния конкурс на списание „Дракус“. С него отдаваме почит на един от най-големите автори в жанра, който е вдъхновил много творци по цял свят.

Благодарим на всички, които участваха и изпратиха разказите си.

Благодарим на авторите от клуб „Лазарус“ – Елена Павлова, Бранимир Събев, Иван Атанасов и Сибин Майналовски – които се включиха в оценяването.

Благодарим на Петър Станимиров за корицата.

Благодарим и на вас, които държите сборника в ръцете си.

Приятно четене!

ИЗКУСТВОТО НА СЪНЯ

Александър Макелов

На Александър и Мартин – мои деца и учители

Винаги едно и също. Татко влиза в стаята му, вдига кутията с карти с лявата си ръка и ги разсипва по бюрото. В дясната си ръка държи ученически бележник. „С това ли се занимаваш пак, вместо да учиш? Четири тройки и една двойка! Още от първия месец! Преди малко ти се карах, а ти продължаваш да се занимаваш с това!“ Той хвърля бележника върху картите и излиза от стаята. Бърза, защото го викат от работа. Станало е наводнение, голяма авария, която само татко може да оправи.

„Татко, татко, чакай! Нека ти кажа! И аз не знам как се случва, не можех иначе! Но аз вече се оправям с това! Ето виж, сега имам все шестици и само една петица! Аз и нея ще оправя!...“

Но татко не го чува, така и не го чува, никога. Той излиза навън, качва се бързо в служебната кола, която го чака със запален двигател, и потъва в октомврийския дъжд, който ще го погълне завинаги.

Той отвори очи, стана от леглото и както беше по пижама, отиде до бюрото си. Беше сам вкъщи и щеше да е сам през целия ден – майка му вече бе на работа, а днес нямаша часове.

Картите бяха разпределени върху плота – така както ги бе оставил снощи. Всички бяха запълнени освен една, но тази сутрин той вече знаеше, че е време да се захване и с нея.

* * *

– Какво е това? – попита Стамен Стоев, без да посяга към лежащия на бюрото му предмет.

Жената, която току-що го бе поставила там, се настани на креслото отсреща, облегна се спокойно и отвърна:

– Това е нашият ключ към тайната врата. Извади го, няма да те ухапе. Вече не.

Той вдигна капака на обикновената наглед архивна кутия от кафеникав амбалажен картон и извади от там десетина хартиени листа. Бяха жълтеникави, изпъстрени със странни калиграфски букви и миниатюри. Обаче...

– Ксерокопия?! – Стамен метна листовете обратно в кутията. – Говореше за някаква стара и безценна книга, а ми носиш ксерокопия? За това ли хвърлих всичките тия пари – за няколко копирани драсканици?

– Това е „Изкуството на съня“ – отвърна жената. – Част от „Окситанския гримоар“. Истинските гримоари се наричат книги само за да бъдат наречени някак за пред обикновените хора, когато се налага. Но те са... нещо съвсем различно. Това е единственият начин и ти да видиш част от него, без да ти разруши разума.

Стамен ѝ хвърли бърз поглед и изруга наум. Винаги бе изтъквала предимството си със същата спокойна безцеремонност, като очевиден, неподлежащ на обсъждане факт.

Елина. Личната му вещица. Окултисти, екстрасенси, свръхсетивни хора – да им викат както си щат, но Стамен Стоев бе свикнал да нарича и приема нещата с истинските им имена и значения. Истинска вещица, на заплата при него. Кой може да си позволи да му служи вещица? Вождовете. Царете. На императора вече нямаше да му трябва. Императорът е само един и ако поиска, може да накара да го смятат за слязъл на земята бог.

– Добре – каза той. – Намерила си книгата. Как ще ни помогне това и какво следва оттук нататък?

– Утре е зимното слънцестоене. – Елина се надигна от мястото си и тръгна към срещуположната стена на стаята.

Беше малко по-висока от него, стройна и по-скоро слаба в черните си дрехи, а походката ѝ винаги му действаше почти хипнотизиращо – тая жена вървеше така, сякаш наоколо няма никого и нищо друго; сякаш следваше някакъв път, чиито разклонения само тя може да види. Оказа се, че сега отива до календара на стената и едва когато посегна да откъсне горния му лист, Стамен забеляза, че календарът бе стоял на предния месец. Това бе характерна за нея черта, която тя проявяваше постоянно, откакто я срещна за пръв път преди около два месеца – Елина винаги подреждаше и поправяше предметите в пространството около себе си. Самият Стамен в никакъв случай не беше разпилян и разхвърлян, но тя неизменно намираще някакъв пропуск, който да коригира. Това тайно го дразнеше и амбицираше едновременно – искаше му се всеки следващ път тя да няма за какво да се хване, обаче никога не успяваше да го постигне. Както и сега. Е, това тук не беше постоянното му местообитание, а само един от пръснатите из цялата страна негови хотели, но все пак той няколко пъти бе огледал стаята, преди тя да дойде! Ще рече човек: какво пък толкова... ала Стамен Стоев не обичаше да губи дори и дребните игри. Особено ако е вложил старание в тях. Защото това можеше да означава и нещо повече. Трябваше да внимава с тази жена, много трябваше да внимава, а засега губеше всяка партия – дори от такава малка, необявена гласно игра...

– Слушаш ли ме? – попита внезапно тя и Стамен се сепна като от кратка дрямка.

Елина отново седеше на креслото срещу него. Мамка му, трябва да се стегне и наистина да внимава с нея, само дето не знае как да го направи.

– Да – прокашля се престорено той и се протегна леко. – Извинявай, изморен съм и май малко съм настинал. Добре, утре е зимното слънцестоене. Трябва да го направим сега или да чакаме до юни, нали така?

– И през мартенското равноденствие е възможно – отвърна Елина, – обаче задачата ще е много по-трудна. Този тукашен медиум вече е започнал да открехва вратата и ще я отваря все по-широко. Сега си имаме работа само с местните луди и полумедиуми, а отвън дойдоха само двама. Но след няколко месеца ще се съберат буквално от всички краища на света и някои от тях ще знаят много добре за какво става дума. Залогът е голям. Могат да се намесят служби на правителства или могъщи организации. Няма да успеем срещу тях.

– Разбирам – кимна Стамен Стоев. – Добре, да действаме сега! Ти ще успееш ли?

– Ще е трудно, но изпълнимо. И ти трябва да свършиш някои неща – каза тя и се наведе леко напред с вперен в него поглед. Очите ѝ бяха зелени, а косата – кестенява, с червени отблясъци, вързана на дълга конска опашка. Ръката ѝ се плъзна напред върху бюрото и когато вдигна длан, отдолу се показа снимка на някакъв белокоос мъж.

– Това е унгарецът. Другият, австриецът, не е толкова силен и не представлява проблем. Него ще го спра сама. Но този е много опасен.

– По-силен ли е от теб? – попита с внезапно любопитство Стамен.

– Това е относително. – Тя се усмихна леко със своята особена, разбираща усмивка, която винаги го привличаше и безпокоеше едновременно. – Има и по-силни, и по-слаби страни. Но точно в тези няколко дни около зимното слънцестоене не бих се изправила срещу него. Той вече е убил няколко мои сестри. Тъй или инак – не можеш да го наемеш, защото си има много ревнив господар. Няма как нито да му дадеш, нито да му вземеш нещо. Освен едно. Но трябва да стане отдалеч. В никакъв случай не трябва да говорят с него и дори да го доближават. Имаш ли снайперисти?

Сега бе ред на Стамен да се поусмихне. Ето нещо, за което пък *тя* имаше съвсем наивни представи.

– Снайперисти? За какво ми са? Аз съм порядъчен, спазващ закона предприемач и един от най-големите данъкоплатци и работодатели в тая страна. Имам директор по сигурността, на когото понякога споделям проблемите си, но дотам. Не знам нищо за снайперисти и всякакви такива.

– Трябва да стане колкото може по-бързо – каза Елина, без да обръща внимание на остроумието му. – Във всеки случай – преди залез слънце. Знам само, че е някъде наоколо, съвсем близо. Вероятно в този квартал, около хотела. И той се стреми да е колкото може по-близо до *мястото*. Не знам под какво име се представя, но ще личи, че е чужденец. Ако можеш да изпратиш хора по...

Той вдигна длан в знак, че няма нужда да му говори повече и вкара снимката в скенера до бюрото си. След по-малко от минута изображението замина към една система за сигурност – много по-ефикасна и безскрупулна от държавната, като при това имаше възможност да използва и ресурсите на държавата за целите си.

– Друго? – попита Стамен Стоев, след като приключи със снимката.

– Трябва вестниците и телевизиите да мълчат поне два дни.

– С повечето съм го уредил – кимна той. – Остава само една от големите, чийто екип е тук, в града. Може би и с техния човек ще успее да се споразумея. С него си имаме приказка отдавна, но напоследък нещо не върви. Тъй или инак – и те не са застраховани от злополуки, повреди и произшествия. Лошото е, че ще се сети откъде му идва и ще тръгне да си отмъщава, а в моя свят той е толкова силен, колкото вероятно оня унгарец в твоя.

– Ако успеем, ти ще имаш много повече от неговите възможности – каза Елина. – Ще можеш да го унищожиш

напълно, ако решиш, че си заслужава да използваш *силата* за това. Така че неутрализирай тази телевизия с каквито средства имаш. Никаква официална информация не бива да излиза оттук. Все някой може да види и да свърже нещата с теб. Не трябва да се досещат откъде имаш силата. Поне дотогава, докато това вече няма да има значение... Остават разните полумедиуми и лудите. Първите, както и австриецът, ще разгоня аз.

– Какво ще им се случи?

– На всеки различно – усмихна се тя със своята вещерска усмивка. – Зависи кой колко ще се съпротивлява. Но всички ще се чувстват прекалено зле, за да мислят за онова място в гората отсреща, което ги зове все по-настойчиво и тая нощ ще почне да ги привлича, както фенерът привлича пеперудите... а ако някой все пак успее да се добере до него, ще му се случи това, което и на пеперудите. С лудите ще е по-трудно. Градчето не е голямо, едва ли са много, но няма да успее да ги отпъдя от мястото... или поне няма да е лесно. Те не могат да направят нищо съществено, обаче шумът, който идва от тях, ми пречи. Трябва просто да са някъде далеч.

– Разбрах – каза Стамен. – Ще говоря с полицейските началници. А и ще има периметър от мои хора около гората. Ако се появи някой такъв, ще го предават на полицаите, а те да се оправят. Или пък – както дойде. Ти май мразиш лудите.

– Не – вдигна рамене Елина. – Просто ми пречат. Все едно се опитваш да четеш, а някой вика над главата ти.

Тя обърна поглед към прозореца, който гледаше към гората, а Стамен Стоев за пореден път си каза колко много прилича на Мария Орсич, една от жените-медиуми на загадъчната организация „Врил“ от времето на нацистите. Или поне на жената, която смятаха, че е Мария Орсич – в тази област легендите се представяха за истини, за да се скрият

истини, надминаващи легендите. Стамен научаваше все повече за това, откакто преди година бе стигнал до разбирането, че за следващото ниво, когато трябваше да утвърди империята си, ще се нуждае от помощта на някоя окултна сила. Беше пробвал да я подпитва за „Врил“, но естествено, не получи никакъв определен отговор. Той не си правеше илюзии, че може да я притежава изцяло или задълго. Знаеше достатъчно, за да е наясно, че те нямат общ път. Просто нейният, който водеше към някакви далечни – отвъд обикновените представи за добро и зло – цели, за известно време щеше да върви с неговия. А неговият, на Стамен Стоев път... е, всички виждаха накъде води той. Или поне така си мислеха. Да, власт, влияние, собственост – стени, траншеи и крепости, неподдаващи се на обхващане с поглед, като строеж на огромен, непристъпен замък, наред който той един ден... ще се почувства сигурен. Защитен. Където ще може да си позволи да бъде малък и слаб, защото вече няма да има какво да го заплашва. По дяволите, всеки се стреми към това и се мъчи да го получи както може – било от друг човек, било чрез пари или власт, а в краен случай – от бутилката или иглата. Просто не всеки е наясно с това, а от тези, които са, не всички биха минали през трупове, за да го постигнат.

– Понеже спомена за четене... – започна той и Елина отново извърна глава към него. – Какво ще правиш всъщност? Трябва ли да четеш тази книга непрекъснато, искам да кажа – и когато сме там, на мястото?

– Казах ти, че това не е книга – в смисъла, който ти си възприел. По-скоро си представи, че ще влезе в сънищата на медиума и ще започна да играя с него една игра... като игра с карти. Той има своите, а аз – тези в гримоара. Той вади карта – и аз трябва да извадя насреща. Но моите са много повече и различни, имам възможност да избирам. А сред неговите има такива, които не мога да видя. Трябва да

го накарам да ги обърне... и когато ги обърне, ще знам това, което ми трябва. Ще мога да общувам директно със същността, която се намира там. Гримоарът ми трябва, както пищовите за изпит на студент, който е подготвен, но все пак може да поиска да надникне за нещо.

– Аха – кимна Стамен Стоев. Някога, много отдавна, бегъркал студентските банки, преди да проумее, че дипломата не е средство за това, което иска да постигне. Дипломата, както и всичко останало, можеше да се купи, стига да си в състояние да предложиш цена. – А този медиум... той трябва ли да идва на самото място?

– Няма как иначе – отвърна тя. – Там ще се отвори последната карта. Така ще мога да вляза във връзка с тази същност.

– Да, добре, обаче, доколкото съм те разбрал, след това и той ще може да общува с онова нещо?

– Той и сега може, въпреки че не разбира всичко, което достига до него. Но да, след това също ще може.

Стамен Стоев се замисли. Елина бе дошла при него през един есенен ден точно след голямото наводнение – тук, в този град – за да му каже, че колкото и да е близо до целта си, няма да успее да я постигне без нейна помощ. Сред хората от неговия кръг и ниво обръщането към окултни сили не беше изключение – всъщност, на практика, всичките му конкуренти и партньори си държаха по някой медиум или поне астролог. Той имаше основание да вярва, че по някои от високите върхове на световната власт връзката с отвъдното не минава за нещо кой знае колко необичайно, но да се попадне сред тях беше дяволски трудно, и вероятно – невъзможно за човек с неговата отправна точка в бизнеса. И все пак силата на парите бе достатъчна, за да му отвори някои врати и източници на информация. Местата, където „нещо се случва“, можеха да бъдат научени – оказа се, че едно от тях е до това планинско градче, където той притежаваше няколко хотела – на

негова територия, може да се каже – обаче трудното почваше след това. Много медиуми, екстрасенси и прочие усещаха *нещо* край тези места; понякога интересът към тях се раздухваше, за да бъдат отново забравени, но най-често всичко приключваше дотам. Жената-екстрасенс, която работеше за него преди Елина, със сигурност увеличаваше способностите си за телепатия и телекинеза в близост до това място – особено в определени дни – но пък тези ѝ способности поначало не бяха кой знае колко големи, тъй че това беше много далеч от силата, която наистина му трябваше. Елина го бе потърсила сама, за да каже, че е близо до същност, която може да му стане могъщ съюзник, но неговата екстрасенска няма да успее да го свърже с нея: тя била от полумедиумите, както ги наричаше. Предложи помощта си срещу парите му – те трябвали за някакви нужди на нейните „сестри“, а конкретно тази сила тук не ги интересувала. Той ѝ повярва – трябваше, след като видя и усети някои неща – избави се от екстрасенската и ето че сега, два месеца по-късно, поне според нея, те бяха на прага на успеха. С неволната помощ на този медиум, за чието съществуване тя му каза още при първата среща. И точно там беше въпросът. Двама такива определено не му трябваха. Някой ден ще трябва да се избави също и от Елина, но засега бе заложил на нея в тази игра. Тъй че...

Той вдигна отново поглед към нея, за да срещне леката ѝ, знаеща усмивка.

– Ще трябва да се избавя от него, щом получим връзка с онова – каза ѝ.

Елина вдигна безразлично рамене.

– Щом смяташ. На мен той ще ми трябва само довчера. По-нататък мога и без него.

Е, рече си Стамен, като вещица може и да имаше своите неразбираеми за него цели, но все пак не беше против неговите средства.

– Аз ще вървя – каза тя. – Нямаме много време. Денят е къс и трябва да вляза в сънищата му още сега, за да сме готови до залеза.

– Хубаво, върви – надигна се и Стамен от мястото си. – Само че той дали ще спи по това време? Девет сутринта е.

Тя му изпрати още една от своите усмивки и напусна стаята.

* * *

Чавдар посегна към празния лист, който трябваше да се превърне в поредната карта. Откакто татко беше загинал, купуваше листите и флумастерите си със спестени джобни. Майка му не беше чула последния им разговор, но не можеше да си позволи да ѝ иска пари за това.

Беше наредил най-важните си пет карти в редица. Бяха на същества, основни за своите видове: Джелн'нарам, Шинготи, Тамаш-Теймах, Зелвар и по средата им – Салабир. Всеки имаше много – различни на брой – родственици, чиито черти бяха подобни, но не и същите като на важните същества. Петте основни същества събираха в себе си всички черти на родовете си. Бяха много различни – Шинготи и Джелн'нарам приличаха на обърнати конуси с много антени и пипала, ръцете на Тамаш-Теймах почваха от главата, а Зелвар имаше няколко глави с различна форма и размер, но все пак си приличаха, имаха нещо общо. Бяха братовчеди може би, но далечни. Само Салабир се различаваше напълно от тях. Салабир имаше най-малък, макар и силен род и освен това беше... е, ами беше лош. Всъщност и това не бе много сигурно, но вършеше лоши неща. Онова наводнение, то беше негово дело. О, татко, ако можеше да знаеш колко се опитвах да го спра... и почти бях успял, преди да започнеш да ми се караш за двойките. Как, как, как можеш да ти кажа, така че да ми повярваш? Не знаех, че той ще направи това ужасно наводнение, усещах само, че е

на път да предизвика нещо и преди успях да го спирам... Ако подозирах какво ще се случи, нямаше да ти обръщам внимание, щях да избягам, да нарисувам нужните карти, и после ти щеше да ми се караш още повече, но щеше да си жив... а когато си оправех бележките, щеше да спреш да ми се сърдиш... и пак да надникваш в стаята ми, като се върнеш изморен от работа, и да ме питаш: „Как си, малък?“, а аз уж да се сърдя, защото вече не съм малък, на цели двайсет съм...

... Чавдар усети лек натиск някъде зад очите. Ако не започнеш да рисува картата, малко по малко натискът щеше да се превърне в непоносима болка, а след болката щяха да дойдат и припадъците. Винаги ставаше така, още от лятото, когато видя първия сън и нарисува първата карта. Той взе наслуки един флумастер – никога не поглеждаше цветовете и винаги знаеше, че е хванал правилния – и докосна листа с пишещия му връх. Зелено. Изглежда, че щеше да е карта на случка, а не на същество. По листа започнаха бързо да изникват линии; после той взе оранжевия, после виолетовия, после синия... и преди да посегне към черния, спря със затаен дъх. Нима... да, нямаше съмнение, че това е самият Салабир. Линиите, които тръгнаха от него, бяха от преплетени виолетов и оранжев цвят, което значеше много силна случка, случка на родство; тя цялата бе оградена в зелено, значи става сега и е силна – някой негов роднина, който го търси? Искра помощ или съвет? Не, не беше това, инак нямаше да има синьо... Синьото значеше, че те двамата, Салабир, и съществото от рода му, сега се търсят един друг, а черното, заедно с жълто и червено – че не се виждат, че... единият е... мъртъв? Да, те бяха толкова скрити един от друг, че изглеждаха мъртви в случката.

Чавдар потрепери. Никога не беше изваждал в карта толкова силна и същевременно толкова тъжна случка. И толкова неясна – кое е това, което Салабир търси и не намира?

В левия край на листа вървяха пресичащи се, плътни зелени и кафяви шрихи – там имаше същество, но не му бе дадено да го види. Или пък да опита? Можеше да е важно, можеше да поправи онова, което бе погубило татко и... и тогава, в оня сън, той най-после щеше да чуе това, което му казва Чавдар. Понякога успяваше да види скритото зад линиите нещо. Ако се взреше в тях и започнеш да диша особено... едно такова, почти както преди да получи припадък... понякога се получаваше.

Той се загледа в неясното място и пое дълбоко въздух, изпусайки обратно само половината... о не, защо сега му се доспива? Нима пак щеше да получи припадък, въпреки всичко?...

* * *

„Здравей, *шеш*. Аз съм *нин*“.

Гласът го каза точно така, като название на нещо, а не като име. Но не беше точно глас, а сякаш – мисъл, която идваше при неговите собствени. И принадлежеше на жена.

„Каква си ти, *нин*? Същество от картите ли?“

„Не, аз съм в този свят. Не от картите.“

„Не те познавам.“

„Знам. Всъщност и аз теб.“

„Трябва да те извадя върху карта ли?“

„Не. Не мисля. А ти защо правиш това? Защо... изваждаш неща върху карти?“

„Не мога иначе. Става ми зле, ако опитам да не го правя.“

„Разбирам, но защо изобщо правиш точно това? Някой ти казва как да изваждаш нещата ли?“

„Да. Това е Раол. Аз го наричам така. Така си го представям. Той започна да ми говори от лятото. Разказва ми за световите, които е виждал. Но аз трябва после да ги изваждам върху картите. Иначе се чувствам зле.“

„Но това не е хубаво, *шеш*. Защо той ти причинява това?“

СЪДЪРЖАНИЕ

<i>Александър Макелов. Изкуството на съня</i>	7
<i>Анна Гюрова. Древни тайни</i>	23
<i>Дамян Д. Рейнов. Историята на Ерих Цан</i>	38
<i>Даниела Богоева-Гюргакова. Откровение на жената с многото имена</i>	51
<i>Димитър Цолов. Шепоти в Ирем</i>	66
<i>Донко Найденов. В сянката на Лефъртс Корнърс</i>	75
<i>Евгени Димов. Дявола от „Вайълет Роуз“</i>	87
<i>Красимира Стоева. Тя сънуваше дракони</i>	104
<i>Милен Димитров. Копнеж по нищо</i>	111
<i>Павел Антов. Пратеникът</i>	123
<i>Пенко Живанов. Просто бизнес</i>	139
<i>Симеон Трифонов. Петък вечер за загубеняци</i>	147
БОНУС РАЗКАЗИ	
<i>Бранимир Събев. Във високите треви</i>	167
<i>Елена Павлова. Краят на света за иманяри</i>	185
<i>Сибин Майналовски. Докторите</i>	191
<i>Явор Цанев. Вода при водата</i>	209